

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 73 Pž-5400/2018-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednice vijeća, Gorane Aralice Martinović, sutkinje izvjestiteljice i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja NOVABELA GRUPA d.o.o., OIB 83565636972, Zagreb, Augusta Šenoe 3, 2. tužitelja ARIS 2000 d.o.o., OIB 06571045637, Zagreb, Fraterščica 60, 3. tužitelja HRVOJA ŠIMIĆA iz Zagreba, Bleiweisova 27, OIB 45735250142, i 4. tužitelja MAJE ŠIMIĆ, OIB 47549266260, Zagreb, Fraterščica 60, svi tužitelji s adresom za primanje pismena na Hrvoje Šimić, Zagreb, Bleiweisova 27, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Petrinjska 59, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Glamuzina, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta u Zagrebu, Trg žrtava fašizma 5, radi naknade štete, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2719/2016 od 20. srpnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 17. rujna 2020.

presudio je

Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2719/2016 od 20. srpnja 2018. u točkama I., II i IV. njezine izreke.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2719/2016 od 20. srpnja 2018. odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju NOVABELA GRUPA d.o.o. Zagreb, Augusta Šenoe 3, OIB: 83565636972 iznos od 2.000.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od podnošenja ove tužbe do plateža.

2. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju ARIS 2000 d.o.o. Zagreb, Fraterščica 60, OIB: 06571045637 iznos od 2.000.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od podnošenja ove tužbe do plateža.

3. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju HRVOJE

ŠIMIĆ iz Zagreb, Bleiweisova 27, OIB: 45735250142 iznos od 510.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od podnošenja ove tužbe do plateža.

4. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužiteljici MAJI ŠIMIĆ iz Zagreba, Frateršćica 60, OIB: 47549266260 iznos od 1.800.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom do plateža, na iznos od 150.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31. prosinca 2013., na iznos od 600.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31. prosinca 2014., na iznos od 600.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31. prosinca 2015., na iznos od 450.000,00 kn od podnošenja ove tužbe do plateža.

5. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe povuče sa naplate kod Financijske agencije te vrati tužiteljici MAJI ŠIMIĆ iz Zagreba, Frateršćica 60, OIB: 47549266260 zadužnicu na iznos od 1.991.255,84 kn od 05. svibnja 2011. potvrđenu od javnog bilježnika Lucije Popov iz Zagreba pod broj OV-4114/11 dana 05. svibnja 2011., a izdanu za korist RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, zadužnicu na iznos 200.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010. ovjerenu od javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Kilibarde iz Zagreba pod broj OV-6860/2010 dana 18. listopada 2010., zadužnicu na iznos od 78.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010. ovjerenu od javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Kilibarde iz Zagreba pod broj OV-6859/2010 dana 18. listopada 2010, zadužnicu na iznos 115.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti od 15. rujna 2009. ovjerenu od javnog bilježnika Zinka Batušić Šlogar iz Sesveta pod broj OV-6859/2010 iz Sesveta dana 16. rujna 2009.“

Točkom II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 290.748,00 kn, u roku od osam dana, točkom III. izreke odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 25.814,50 kn i točkom III. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 10.000,00 kn.

Protiv navedene presude u dijelu u kojem nisu uspjeli u sporu zajedničku žalbu su podnijeli tužitelji zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da ovaj sud ukine u pobijanom dijelu predmetnu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje. U žalbi se ponavljaju navodi izneseni tijekom prvostupanjskog postupka te se ističe da je pri odlučivanju o troškovima postupka sud pogrešno odredio vrijednost predmeta spora te da je počinjena bitna povreda iz odredbe članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku te da je prvostupanjski sud pogrešno tumačio zastaru na koju su se tužitelji pozivali. Odluku o parničnim troškovima pobijaju isticanjem kako tužitelji nisu jedinstveni suparničari, a da tuženik nije točno specificirao koliko troškova potražuje od svakog pojedinog tužitelja.

Odgovor na tužbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu i rješenje u smislu odredbe članka 365. stavka 2. Zakon o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst i 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjska presuda pravilna i zakonita.

U provedenom postupku, a ni donošenjem pobijane presude nije počinjena niti jedna od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa ni ona iz odredbe članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju upiru tužitelji. Suprotno navodima tužitelja obrazloženje pobijane presude sadrži jasne i valjane razloge o svim odlučnim činjenicama na temelju kojih je prvostupanjski sud izveo zaključak o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, a te činjenice nisu u suprotnosti sa sadržajem isprava u spisu.

Predmet spora je naknada štete za koju prvo, drugo i treće tužitelji tvrde da im je nastala u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 31. listopada 2016., a četvrtotuzitelj u razdoblju od 1. listopada 2013. do 31. listopada 2016. radi protupravnog postupanja tuženika. Tužitelji smatraju da je tuženik postupio protupravno jer je zadržao i podnio na naplatu zadužnice koje su mu tužitelji predali prilikom sklapanja ugovora o pristupanju dugu.

Prema odredbi članka 1045. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Prema tome, odgovornost za štetu nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu počinila protupravnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete i ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice, s tim da sve te pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene i odgovornost tuženika ne postoji ukoliko nije ispunjena bilo koja od navedenih pretpostavki.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da tuženik nije postupio protupravno kada je zadužnice koje su bile instrumenti osiguranja njegove tražbine dao na naplatu, odnosno kada ih nije povukao, pa time žalitelji nisu dokazali postojanje jedne od pretpostavki odgovornosti za štetu.

Nesporno je da su tužitelji s tuženikom sklopili ugovore o pristupanju dugu kojim su se obvezali da će ispuniti njegovu tražbinu prema dužnicima iz navedenih ugovora o kreditima i stupili su u obvezno pravni odnos pored dužnika (radi se o ugovoru iz odredbe članka 101. ZOO-a).

Iz podataka u spisu, obrazloženja pobijane presude kao i Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. (list 25. – 29. spisa), Ugovora o pristupanju dugu od 22. listopada 2010. (list 30. – 33. spisa) i Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. (list 34. – 38. spisa) proizlazi da su predmetnim Ugovorima pristupatelji dugu, između kojih su i ovdje tužitelji, ugovorili da pristupaju cjelokupnom dugu odobrenom od strane tuženika trgovačkom društvu Novabela d.o.o. Ugovorima o kreditu od 1. srpnja 2004. i Dodacima I., II., III. i IV. istome te Ugovorima o kreditu i njegovim Dodacima sklopljenim temeljem Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014, odnosno Ugovorom o kreditu broj 06001020698 i njegovim Dodacima, i to kao solidarni dužnici te su se obvezali da će ispuniti

sve tražbine tuženika po navedenim Ugovorima i Dodacima istima (članak 2. Ugovora o pristupanju dugu).

Nadalje, odredbom članka 4. ugovoreno je da se pristupatelji dugu obvezuju dostaviti banci, odnosno ovdje tuženiku, a u svrhu ispunjenja svojih obveza iz Ugovora i Dodataka istima, instrumente osiguranja, i to ovdje četvrtotuzitelj jednu zadužnicu o zapljeni računa po Ugovoru o kreditu broj 04001020203, jednu zadužnicu o zapljeni svih računa po Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014 i jednu zadužnicu o zapljeni svih računa po Ugovoru o kreditu broj 06001020698. Odredbom članka 6. ugovoreno je ovlaštenje banke, odnosno ovdje tuženika, da bez ikakve daljnje suglasnosti ili privole pristupatelja dugu za sve dospjele obveze iz Ugovora i Dodataka istima navedenim u članku 1., podnese ovlaštenim organizacijama za platni promet nalog za naplatu dužnog iznosa na teret svih računa pristupatelju dugu.

Ugovorima o međusobnom reguliranju prava i obveza sklopljenim između tuženika i ovdje tužitelja kao pristupatelja dugu od 4. svibnja 2011. utvrđeno je koliki je dug po pojedinim kreditima, te da banka (ovdje tuženik) može pokrenuti postupak prisilne naplate na svim instrumentima osiguranja koja su predana prema naprijed navedenim Ugovorima o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2020. i 4. svibnja 2011., ako se dug ne bi podmirivao u rokovima navedenim Ugovorom, odnosno ako banka bude morala pokrenuti postupak ovrhe radi namirenja svog potraživanja. Člankom 4. Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza ugovoreno je po kojoj stopi će se obračunat kamata uz uvjet da dužnici iz tog ugovora (ovdje tužitelji) uplaćuju na račun banke određene navedene mjesečne iznose počevši od zaključenja tog ugovora do 25. rujna 2016., te je ugovoreno da se u slučaju neplaćanja dvije uzastopne rate zatezna kamata automatski vraća na zakonsku zateznu kamatu i poništava se mogućnost predložene dinamike otplate.

Nadalje, između stranaka nije sporno da je četvrtotuzitelj kao solidarni dužnik predao tuženiku temeljem Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. zadužnicu na iznos od 115.000,00 EUR u kunskoj vrijednosti ovjerenu 16. rujna 2009. od strane javnog bilježnika Zinke Batušić Šlogar pod brojem OV-4787/09, zadužnicu na iznos od 1.991.255,84 kn od 5. svibnja 2011. potvrđenu od javnog bilježnika Lucije Popov pod brojem OV-4114/11, zadužnicu na iznos od 78.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010., ovjerenu 18. listopada 2010. kod javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Hilibarda pod brojem OV-6859/2010 i zadužnicu na iznos od 200.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010. ovjerenu 18. listopada 2010. kod javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Hilibarda pod brojem OV-6860/2010.

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio Uvidom u Izjavu o raskidu Ugovora (list 197. – 198. spisa) da je tuženik tužiteljima i trgovačkim društvima ARIS 2000 i partneri k.d. i Destilerija d.o.o., temeljem odredaba članka 7., odnosno 6. Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza izjavio da raskida predmetne Ugovore zbog neplaćanja dvije uzastopne rate, odnosno zbog neispunjenja tih Ugovora. Predmetnom Izjavom tužitelji su obaviješteni i da će tuženik radi naplate svog dospjelog potraživanja, a koje na dan 13. rujna 2011. sveukupno iznosi 4.396.183,44 kn pokrenuti postupke prisilne naplate.

Prvenstveno valja istaknuti da je neosnovan žalbeni navod da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da ugovori o pristupanju dugu nisu sklopljeni prijevarnim postupanjem

tuženika. Naime, pravilno je zaključio prvostupanjski sud da su neosnovani navodi tužitelja da su ugovori o pristupanju dugu ništetni ili pobojni i za to je dao jasne i valjane razloge koje prihvaća ovaj sud.

Iz Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011. proizlazi kako nije izrijeком ugovoreno da će tuženik povući zadužnice podnesene na naplatu na teret računa tužitelja, već suprotno, zadužnice koje su dane kao instrument osiguranja tražbine tuženika, ostale su instrument osiguranja, a radi osigurana i naplate tražbine po Ugovoru o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. tužitelji su predali tuženiku zadužnice ovjerene kod javnog bilježnika 5. svibnja 2011. Dakle, pravilno je prvostupanjski sud zaključio i detaljno obrazložio da su neosnovane tvrdnje tužitelja kako je dogovoreno da će tuženik povući zadužnice.

Tužitelji nisu valjanim dokazima (uplatnicama, izvacima sa žiro računa) dokazali da su uredno u skladu s člankom 4. Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza vraćali dug tuženiku, a teret dokazivanja te činjenice je na tužiteljima (članak 219. ZPP-a). Člankom 4. Ugovora o reguliranju međusobnom prava i obveza ugovoreno je da se u slučaju neplaćanja dvije uzastopne rate poništava mogućnost predložene dinamike otplate. Prema tome, tužitelji nisu dokazali da su neosnovano raskinuti Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011. (u kojim je rok ispunjenja bitan sastojak) o čemu su obaviješteni dopisom tuženika od 14. rujna 2011., a nakon čega je osnovano tuženik podnio zadužnice na naplatu, o čemu je dopisom od 22. rujna 2011. obavijestio tužitelje.

Slijedom navedenog prvostupanjski sud je pravilno zaključio da zadužnice nisu protupravno podnesene na naplatu, te da tuženik nije protupravno postupio i da stoga nisu ispunjene pretpostavke tuženikove odgovornosti za štetu. Osim toga, u pravu je prvostupanjski sud da tužitelj nije dokazao niti postojanje drugih pretpostavki odgovornosti za štetu. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da tužitelji nisu naveli u tužbi, a niti nakon tuženikovog upiranja na to u odgovoru na tužbu, na što se točno odnosi šteta, na običnu štetu, izmaklu korist ili neimovinsku štetu (članak 1056. ZOO-a).

Neosnovan je žalbeni navod o pogrešnoj ocjeni prvostupanjskog suda glede tužiteljevih prigovora zastare. Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da eventualno nastupanje zastare tuženikove tražbine ne može biti razlog za naknadu štete, a obrazloženje takvog shvaćanja prihvaća u cijelosti i ovaj sud.

Osim toga, valja istaknuti da je svakim priznanjem duga i poduzimanjem radnji radi naplate duga po ugovorima o kreditu došlo do prekida zastarijevanja tražbina tuženika (članak 240. ZOO-a). Zatim, u konkretnom slučaju se radi o naplati tražbine tužitelja na temelju zadužnica, koje osim što su sredstvo osiguranja i naplate tražbine, imaju i svojstvo ovršne isprave. Ovaj sud ukazuje na to kako je, na sedmoj sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 19. studenog 2018. zauzeto pravno shvaćanje prema kojemu se na tražbinu iz zadužnice koja je privatna isprava i na kojoj je potpis dužnika samo ovjeren kod javnog bilježnika i koja nije potvrđena od javnog bilježnika (solemnizirana) primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz članka 371. ZOO/91 (sada članak 225. ZOO/05), dok se na tražbine iz zadužnice koje su potvrđene kod javnog bilježnika (solemnizirane) primjenjuje zastarni rok od 10 godina iz članka 379. ZOO/91 (sada članak 233. ZOO/05). Podnošenjem zadužnice na naplatu sukladno odredbi članka 241. ZOO-a zastara je prekinuta.

Odluka o parničnim troškovima donesena je pravilnom primjenom odredbe članka 154. stavka 1. i članka 161. stavka 1. ZPP-a jer su tužitelji u cijelosti izgubili spor pa im je naloženo nadoknaditi troškove tuženiku prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva (članak 37. stavak 1. ZPP-a). U pravu su tužitelji kada u žalbi tvrde da nisu jedinstveni suparničari. Tužitelji su obični suparničari, a prema odredbi članka 161. ZPP-a suparničari podmiruju troškove na jednake dijelove (stavak 1.), osim ako postoji znatna razlika u njihovom udjelu u sporu (stavak 2.). U odsutnosti tuženikove žalbe i pri prezentnom stanju spisa, proizlazi da ne postoje troškovi uzrokovani posebnim parničnim radnjama pojedinih suparničara za koje ostali suparničari ne bi odgovarali (niti se u žalbi ne tvrdi takvo što). U konkretnom slučaju je naloženo tužiteljima da isplate trošak u iznosu od 290.748,00 kn, pa budući da se radi o djeljivoj obvezi (članak 41. ZOO-a) ona se dijeli na jednake dijelove na sva četiri tužitelja i svaki je dužan ispuniti svoj dio obveze i platiti trošak.

Zbog navedenog je na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 17. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Kamelija Parać

Dokument je elektronički potpisan:
KAMELIJA PARAĆ
Vrijeme potpisivanja:
29-09-2020
10:25:31

DN:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97~#130D48528937333439333636363139
L=ZAGREB
S=PARAĆ
G=KAMELIJA
CN=KAMELIJA PARAĆ

Broj zapisa: 17898-f3fcd

Kontrolni broj: 067aa-2e947-4e00c

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KAMELIJA PARAĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu

Potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena

U siguran elektronički poštanski pretinac primatelja **Ivan Glamuzina, odvjetnik**, dana **01.10.2020.** su poslana sljedeća pismena iz predmeta **P-2719/2016**:

- podnesak vrste **Presuda - odbijena žalba - potvrđena presuda 1. st. i oznake P-2719/2016-25**

Potvrđuje se da je primatelj dana **08.10.2020.** preuzeo navedena pismena.